

NUMMER 119
7DE JAARGANG, 8 JUNI 2009

IN DIT NUMMER:

- 1 Nieuwsberichten**
- 5 Lüdeke Straighthead (?)**
- 7 Jazz op Papier**
- 9 Platenrecensies (cd/dvd)**
Scallymatic Orchestra, Dick de Graaf,
Hot Club de Frank, Herman Nijkamp,
Martin Fondse, Wicked Jazz Sounds,
I Compani (dvd) e.a.
- 16 Concertverslagen**
The Hague Jazz, Led Bib, Ruud
Breuls en de Concert Big Band.
- 20 Op tournee met het EJO**

JAZZFLITS 120
staat 22 juni op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**ZEVEN NEA JAZZ MASTERS
2010 BENOEMD**

De pianisten **Muhai Richard Abrams**, **Cedar Walton** en **Kenny Barron** (foto), de saxofonisten **Bill Holman** en **Yusef Lateef**, vibrafonist **Bobby Hutcherson** en vocaliste **Annie Ross** zijn door de **National Endowment for the Arts (NEA)** benoemd tot **Jazz Master 2010**. Deze titel is de hoogste Amerikaanse onderscheiding voor een nog levende jazzmusicus.

De Jazz Masters krijgen ieder een bedrag van 25.000 dollar. Ze ontvangen dat op 12 januari 2010 in Lincoln Center's Frederick P. Rose Hall in New York City. Met inbegrip van de nieuwe masters hebben 114 jazzgroten, onder wie Count Basie, Sonny Rollins, Art Blakey en Herbie Hancock, sinds 1982 de meesters titel ontvangen. De NEA is een Amerikaanse overheidsorganisatie ter bevordering van de Kunsten.

De kersverse Jazz Master Kenny Barron.
(Foto: Carol Friedman)

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

RUIJ 20.000 BEZOEKERS OP THE HAGUE JAZZ

Zangeres Renske Taminou stond 23 mei op The Hague Jazz.
(Foto: Rosaria Macri)

Zo'n 21.000 mensen bezochten op 22 en 23 mei het vierde festival The Hague Jazz in het Haagse World Forum. Dat waren er enige duizenden minder dan vorig jaar. De organisatie wijt de teruggang aan de economische crisis.

Festivaldirecteur Ruud Wijkniet is verheugd dat desondanks zoveel mensen zijn festival hebben bezocht. "The Hague Jazz heeft aangetoond ook in moeilijke tijden een stabiele achterban te hebben, en artistiek inhoudelijk staan we waar we willen zijn. We hebben een stevig fundament gelegd." The Hague Jazz 2010 vindt naar alle waarschijnlijkheid eind mei/begin juni plaats.

Meer over The Hague Jazz op pagina 16.

**SONIC BLAST BIGBAND WINNAAR VAN
DUTCH BIG BAND CONTEST 2009**

De Sonic Blast Bigband heeft maandag 1 juni tijdens het Internationaal Jazz Festival Enschede de semi-professionele categorie van de zevende Dutch Big Band Contest gewonnen. Tweede werd de Amstel Bigband.
[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG VAN PAGINA 1

DUTCH BIG BAND CONTEST

Winnaar van de categorie amateurbigbands werd de bigband Melody & Rhythm. Kennelijk kwam dat als een grote verrassing, want tijdens de bekendmaking schitterde de band door afwezigheid, zo stelde Ton Ouwehand vast, op de website Twente uit de Kunst: "Er was niemand van het orkest meer aanwezig om de cheque van 2.500 euro in ontvangst te nemen. Na lang speuren werd een lid van het orkest gevonden die bereid was om de prijs in ontvangst te nemen. Waarop presentator Willem Habers niet te beroerd was om voor een tweede maal bekend te maken wie er eerste was geworden." De tweede prijs in deze categorie was voor Big Band Exposure.

De Dutch Big Band Contest kent drie categorieën: de A-categorie voor professionele en semi-professionele bigbands, de B-categorie voor amateurbigbands en de C-categorie voor jeugd- en schoolbigbands. In de hoogste klasse deden dit jaar onder meer het Far East Jazz Orchestra, het Utrechts Jazz Orkest (tweede in het Nationaal Big Band Concours 2009), de Windmill Big Band en de Amstel Bigband mee. De winnaar van 2008, de Stage Band uit Groningen, ontbrak.

NIEUWS:

Nominaties Belgische Django d'Or

Voor de Belgische Django d'Or 2009 zijn in de categorie 'gevestigde musici' genomineerd: drummer Bruno Castellucci, gitarist Jacques Pirotton en sopraansaxofonist Pierre Vaiana. Voor de Django d'Or 'aanstormend talent' zijn dat violist Alexandre Cavaliere, trompettist Greg Houben en gitarist Quentin Liégeois. De genomineerden zijn door een vakjury gekozen. De winnaars worden bekendgemaakt tijdens de openingsavond van de Dinant Jazz Nights op 18 juli aanstaande. De Django d'Or is de belangrijkste Belgische jazzprijs en wordt jaarlijks uitgereikt. Het ene jaar aan Waalse musici tijdens de Dinant Jazz Nights en het andere jaar aan Vlaamse musici tijdens het Gent Jazz Festival.

NIEUWS

PODIA

VOLGEND JAAR WEER NEW YORK JAZZ FESTIVAL

Volgend jaar komt er weer een New York Jazz Festival. Dat zegt Chris Shields van organisator Festival Productions op 20 mei in The New York Times. Voor het eerst in tientallen jaren gaat het deze zomer niet door, onder meer door het afhaken van hoofdsponsor JVC.

Shields, die Festival Productions in 2007 van George Wein kocht, wijst de economische crisis als bron van het kwaad aan. Hij moest daarom ook andere jazzfestivals schrappen, zoals die van Miami en Chicago, en de groeiplannen voor het bedrijf in de ijskast zetten, zo stelt hij in de krant. Het bedrijf, dat ooit 37 werknemers had en nu nog zes, wankelt twee jaar na de overname op zijn grondvesten. Volgens oud-werknemers is de te loorgang te wijten aan te hoge gages en het nemen van te grote risico's, zo vertelden ze journalist Ben Sissario. Zo werden afgelopen zomer vier nieuwe festival uit de grond gestampt, zonder dat daarvoor voldoende sponsors waren. Dat een aantal grote festivals niet doorgaat, is een financiële adering voor tal van musici. Joel Criss, agent van onder anderen trompettist Randy Brecker, ziet ook nog een ander nadeel: "Losing a major jazz festival kind of tells the world that maybe this music isn't marketable." Chris Shields blijft optimistisch over het welslagen van het groeimodel voor Festival Productions: "We by no means have given up."

300.000 BEZOEKERS OP BREDA JAZZ FESTIVAL

Mede door het goede weer bezochten zo'n 300.000 bezoekers van 21 tot en met 24 mei het 39ste Breda Jazz Festival. Dat waren er vijftigduizend meer dan vorig jaar. Tijdens het festival kreeg trombonist Atilla Korb de Kobe Jazz Street Award 2009 uitgereikt.

Volgens festivalvoorzitter Antoine Trommelen was het vooral erg druk op de eerste en de laatste dag. Het festival voltrok zich op bijna twintig binnen- en buitenpodia verspreid door de stad. Buiten was veel oude stijl te horen. Binnen waren ook andere jazzstijlen. De concerten van zangeres Deborah Brown, saxofonist Scott Hamilton en Sensual waren uitverkocht. Het was begin dit jaar nog even onzeker of het festival wel door zou gaan. Enkele hoofdsponsors trokken zich terug, waardoor een flink gat in de begroting ontstond. Het vinden van nieuwe sponsors bleek echter niet al te moeilijk, zo zegt Trommelen op de website van Omroep Brabant. De organisatie slaagde erin om 430.000 euro van sponsors los te weken en zo de begroting sluitend te maken.

Trombonist Atilla Korb ontving de Kobe Jazz Street Award 2009, als meest veelbelovende jazzmuzikant van het festival van dit jaar. De 26-jarige Hongaar speelt onder meer in de Bohém Ragtime Jazz Band en won eerder de Nationale Jazz Trombone Competitie van de Hongaarse Radio. Als prijswinnaar mag hij in oktober tijdens het jazzfestival in het Japanse Kobe optreden.

Volgend jaar wordt het Breda Jazz Festival voor de veertigste keer gehouden. Als het aan de organisatie ligt komen er een jubileumboek en -dvd. Ook wordt overwogen om opvallende bands en musici uit de festivalhistorie nog eens uit te nodigen.

NIEUWS

Saxofonist Dick de Graaf.
(Foto: Joke Schot)

Jimi Hendrix inspireert Dick de Graaf

De nieuwe groep van saxofonist Dick de Graaf, CRY BABY!, heeft zich laten inspireren door gitarist Jimi Hendrix. Gitarist Jerome Hol, winnaar van de Amersfoort Jazz Award, maakt deel uit van het kwartet. "Ik heb hem leren kennen tijdens zijn studie aan het Rotterdams Conservatorium, waar hij mij met zijn combinatie van heavy metal- sound en jazzimprovisaties blijvend voor zich won", zegt De Graaf. De andere leden zijn bassist Harry Emmery en drummer Erik Kooger. De groep heeft ook een cd gemaakt, eveneens CRY BABY! geheten. De Graaf: "De naam van groep en cd refereren aan het wah-wah pedaal van de door ons bewonderde gitarist."

Clusone 3 en Jon Hassel krijgen Preis Schallplattenkritik

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2009/2' toegekend aan de albums 'Soft Lights and Sweet Music' van Clusone 3, 'Last night the moon came dropping its clothes in the street' van Jon Hassell en het verzamelalbum 'Jazz in Deutschland' met diverse artiesten. De 'Preis der deutschen Schallplattenkritik' werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten. De Preis wil het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

OVERIG

BRAAM/DE JOODE/VATCHER OP TOURNEE IN NOORD-AMERIKA

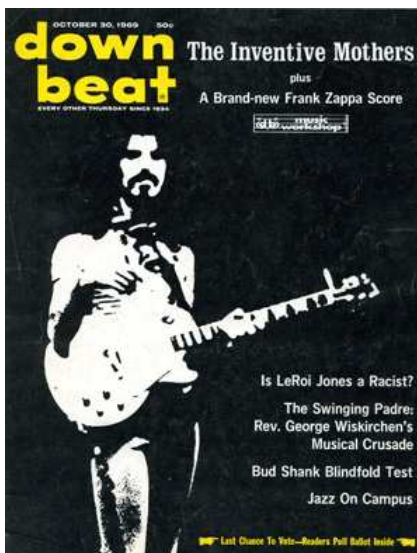
Tussen 11 juni en 4 juli geven pianist Michiel Braam, bassist Wilbert de Joode en drummer Michael Vatcher twaalf concerten in de Verenigde Staten en Canada. Het trio presenteert daar het programma 'Trio BraamDeJoodeVatcher Quartet'.

Dat programma beleefde in maart zijn première en was al te horen in Slovenië, Nederland, België en Frankrijk. Michiel Braam schreef er dertig nieuwe composities voor die op alle mogelijke manieren en op elk gewenst moment gespeeld kunnen worden. De musici hebben daarbij allemaal een gelijke mate van vrijheid en verantwoordelijkheid. Om de muziek in nieuwe richtingen te sturen worden voor een aantal concerten gasten uitgenodigd, zo-dat het trio een kwartet wordt. In Chicago speelt het trio in de Velvet Lounge met eigenaar/saxofonist Fred Anderson (80). Op het jazzfestival van Vancouver zijn saxofonist Mats Gustafsson uit Zweden (sax) en klarinettist François Houle te gast.

BELANGWEKKENDSTE INTERVIEWS UIT JUBILEREND DOWNBEAT IN BOEK GEBUNDELD

Het Amerikaanse blad **DownBeat**, naar eigen zeggen het oudste jazzmagazine van de wereld, bestaat 75 jaar. In de jaren zestig had **DownBeat** het moeilijk, maar anno nu floreert het blad. Het jubileum wordt gevierd met een boek: 'DownBeat: The Great Jazz Interviews. A 75th Anniversary Anthology'. Dat verschijnt in oktober.

DownBeat heeft een maandelijkse oplage van zeventigduizend stuks en wordt wereldwijd gelezen. Het staat in hoog aanzien in de jazzwereld. Door de opkomst van de rockmuziek begon het blad in de jaren zestig inhoudelijk te zwakken. Daardoor liepen

de oplage en advertenties steeds verder terug. Het Amerikaanse muziekonderwijs bleek uiteindelijk de reddingsboei te zijn. Door voor die doelgroep te kiezen, wist het blad een stabiele markt aan te boren. DownBeat bedient de (jazz)muziekstudenten en -leraren onder meer met een jaarlijks overzicht van muziekopleidingen, de organisatie van een jazzfestival voor studenten en de DownBeat Student Music Awards. Zangeres Norah Jones won er drie. Werken voor

DownBeat is liefdewerk, zegt uitgever Frank Alkyer op 20 mei in The Chicago Tribune: "All of us could make more money doing something else. But we would not have nearly the job satisfaction. We love the music." Het blad gaat nooit verloren, denkt hij: "As long as there are musicians making music, we'll be there to write about them."

(afbeelding: DownBeat in 1969; op de cover Frank Zappa)

NIEUWS

Kurt Rosenwinkel verbrandt hand

Gitarist Kurt Rosenwinkel is begin mei met een verbrande rechterhand in het ziekenhuis opgenomen, meldt hij op zijn Facebook. Hij verbleef daar acht dagen. Rosenwinkel is optimistisch over zijn herstel: "I'm gonna be fine, just takes some time..."

Piet Noordijk zegt af wegens ziekte

Vanwege problemen met zijn gezondheid kon Piet Noordijk met Pinksteren niet optreden tijdens het Internationaal Jazz Festival Enschede. Hij werd vervangen door collega-saxofonist Ferdinand Povel. Povel speelde 31 mei met het Hans Vrooman Trio.

Stefan Schultze wint ArtEZ Composition Contest 2009

De Duitse componist/pianist Stefan Schultze heeft 31 mei de derde editie van de ArtEZ Composition Contest gewonnen. Zijn compositie 'Green Falling' werd tijdens het Internationaal Jazz Festival Enschede uitgevoerd door het Millennium Jazz Orchestra (MJO) onder leiding van Joan Reinders. Aan de wedstrijd deden vijf componisten mee. Naast de Duitse winnaar waren dat een Spanjaard, een Amerikaan, een Macedoniër en de Nederlander Robert Jan Lutje Spelberg. Deze vijf werden door de jury gekozen uit 31 ingezonden composities. De meeste composities kwamen uit Nederland en de VS. Winnaar Schultze ontving een bedrag van 2.500 euro. De Contest is een initiatief van het festival, het MJO en het ArtEZ Conservatorium Enschede. Het concert van de ArtEZ Composition Contest op zondag 31 mei in Theater Concordia is opgenomen voor het programma The Bands van Radio 6.

Zeven nieuwe namen aan Jazz Wall of Fame toegevoegd

Vier nog levende jazzgroten, te weten de vocalisten Jon Hendricks en Annie Ross, pianist Randy Weston en arrangeur Johnny Mandel, en drie overleden jazzmusici, saxofonist John Coltrane, orkestleider Tito Puente en vocalist Dave Lambert, worden toegevoegd aan de ASCAP Jazz Wall of Fame. Dit gebeurt op 16 juni in Jazz at Lincoln Center in New York. Tevens zal tijdens de plechtigheid violiste Regina Carter de ASCAP Foundation Vanguard Award worden overhandigd. Zij krijgt deze voor haar vernieuwende muzikale activiteiten. De ASCAP is de Amerikaanse pendant van Buma/Stemra.

VERVOLG OVERIG

CANDY DULFER VOOR HET EERST IN BLUE NOTE

Saxofoniste Candy Dulfer toerde eind mei/begin juni door de VS. Op 26 mei maakte ze haar debuut in The Blue Note te New York. Onze medewerker Jaap van de Klomp was er bij en maakte deze foto. "Een goed optreden", zo mailde hij ons een dag later.

TROMPETTIST JARMO HOOGENDIJK VRAAGT OM STILTE ROND ZIJN SPEELPROBLEEM

"Vraag me alstublieft niet meer wanneer ik weer ga spelen. Niet schriftelijk, maar ook niet persoonlijk." Dat verzoek doet trompettist Jarmo Hoogendijk via zijn website aan belangstellenden. De trompettist tobt al sinds 2004 met lipproblemen en wil daar niet voortdurend mee geconfronteerd worden.

Hoogendijk heeft al verschillende doktoren geraadpleegd en diverse behandelingen gehad. Die hebben voorsnog de problemen niet opgelost. Met hulp van de Zweedse trompetleraar Bo Nilsson probeert Hoogendijk zich het spelen weer eigen te maken. "Er zijn mogelijkheden, maar eerst moet ik nog een goede remedie voor mijn gezichtspijnen vinden", aldus Hoogendijk op zijn website. Jarmo Hoogendijk verdient zijn brood tegenwoordig als docent op de conservatoria van Den Haag en Rotterdam. Daar besteedt hij nu al zijn energie aan: "Het werken met getalenteerde en gemotiveerde jonge musici is erg dankbaar."

POËZIE EN JAZZ IN HET WITTE HUIS

"I have wanted to do this from day one." Dat zei presidentsvrouw Michelle Obama over de White House Poetry Jam op 12 mei in Washington. Tijdens dat evenement werd poëzie voorgedragen en was jazz te horen van basiste/vocaliste Esperanza Spalding en pianist Eric Lewis.

Spalding en Lewis verzorgden de muziek tussen de voordrachten. Spalding was zeer vereerd met de uitnodiging vertelt ze 13 mei in de Washington Post: "They called and said, 'Can you come?' I said: Don't finish talking. The answer is yes!" Tot zijn genoegen kreeg Lewis alle vrijheid van de vrouw van de president: "She told me to rock the house and do my thing on the piano."

STRAIGHTAHEAD(?)

DOOR JAAP LÜDEKE

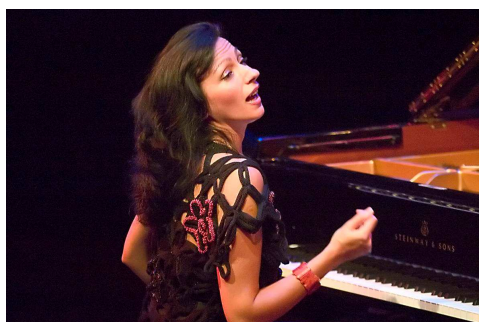
NORTH SEA JAZZ FESTIVAL OOK AKOESTISCH

Elk jaar komen de klachten terug over het gebrek in de programmering aan akoestische groepen en solisten op het North Sea Jazz Festival in Ahoy Rotterdam. Steeds weer gaan de thuisblijvers ervan uit dat het festival bestaat uit louter knallende en knetterende rockformaties. Dat heeft te maken met de keuze die de tv maakt. Met uitzendingen vol populaire acts wordt een verkeerd beeld opgeroepen. Oh, die kijkcijfers! Hieronder volgen een flink stel akoestische suggesties. De zalen in Rotterdam hebben in het Engels gestelde namen van rivieren.

Joshua Redman. (Foto: Joke Schot)

Vrijdag 10 juli – de Amazon. Daar is een van de meest legendarische deelnemers aan het festival: zanger/pianist Bob Dorough (Blue X mass), bij Sing the Truth – The Music of Nina Simone. Dorough is 85 jaar en moet de eer van de 'meest senior' artiest vermoedelijk laten aan de 90-jarige Hank Jones. De laatste speelt die dag in de Hudson, de plek waar voortdurend akoestische groepen zijn te beluisteren. Onder meer de Vanguard Jazz Orchestra is er met prima solisten als trompettist Terrell Stafford, altist Dick Oatts en baritongigant Gary Smulyan. Tenorist Joshua Redman (zie foto) is er ook met zijn trio. In de Maas fluit Hubert Laws bij de CTI All Star Band. In de Congo hoor je diverse groepen van trompettist Christian Scott, Chris Potter met onder anderen Adam Rogers (Bird Award 2007) of een formatie van Ben Allison, ook al voorzien van die onderscheiding, in 2005. De genomineerden voor de nu geheten Paul Acket Award zijn: Tineke Postma, Esperanza Spalding, Stefano Bollani, Christian Scott en Marcin Wasilewski. Ik tip Bollani voor de Award, hij speelt in de Madeira. De Darling (zaal) brengt onder meer zanger Kevin Mahogany plus Red Holloway (hij heeft een nieuwe cd uit op Delmark) en de zoon van een destijds beroemde vader... gitarist Grant Green Jr. We hebben het nog steeds over vrijdag die 10de juli, en wel in de Yenisei: de nieuwe gitarist Jonathan Kreisberg met zijn kwartet inclusief de opkomende altist Will Vinson.

Amina Figarova. (Foto: Tom Beetz)

Zaterdag 11 juli – de Amazon. De stoere bigband van trompettist Roy Hargrove. Hij doet zichzelf concurrentie aan door collega Darren Barrett te vragen. Roberta Gambarini zingt en scat ook bij het orkest. In de Hudson speelt een kwartet van goeroe Lee Konitz. Brad Mehldau speelt daarin piano. Pijlsnelle John Zorn is drie dagen Artist in Residence. Die zaterdag is bij hem ook drummer Milford Graves van de partij. Lang niets van hem gehoord. De Missouri herbergt het CLAZZ Ensemble, en de o zo succesrijke Tineke Postma. Of wint zij de Paul Acket Award? In de Volga (Engels!) zullen twee Luxemburgers aantreden, en wel vibrafonist Pascal Schumacher met een eigen groep, en trompettist Ernie Hammes bij het sextet van Amina Figarova (zie foto). Vergeet in die zaal de talentvolle zangeres Simin niet.

Zondag 12 juli – de Hudson. Het trio van de vermaarde drummer Roy Haynes. Jaren geleden, toen North Sea Jazz nog in Den Haag draaide, vroeg hij me om hem aan te kondigen met de tekst: 'Charlie Parker's favorite drummer: Roy Haynes!' Ook in de Hudson: het kwintet van Nicholas Payton, of McCoy Tyner met de gitaristen Bill Frisell en John Scofield. Kan Sco even bijkomen van zijn Piety Street Band.

NOMINATIES JJA-AWARDS

Medio mei zijn de nominaties bekendgemaakt voor de dertiende jaarlijkse **Jazz Journalists Association Awards**. Daarvoor hebben zo'n 450, meest Amerikaanse, leden in ruim veertig categorieën een stem op hun favorieten uitgebracht. De prijzen worden 16 juni uitgereikt in de New Yorkse jazzclub Jazz Standard. De genomineerden in de belangrijkste categorieën zijn:

Lifetime Achievement in Jazz

Jim Hall
Lee Konitz
Paul Motian
Wayne Shorter
Phil Woods

Musician of the Year

Anthony Braxton
Herbie Hancock
Rudresh Mahanthappa
Jason Moran
Sonny Rollins

Composer of the Year

Carla Bley
Vijay Iyer
Rudresh Mahanthappa
Maria Schneider
Wayne Shorter

Up and Coming Artist of the Year

Darcy James Argue
Harris Eisenstadt
Peter Evans
Mary Halvorson
Noah Preminger
Esperanza Spalding

Record of the Year

'Appearing Nightly', Carla Bley Big Band
'Hemispheres', Jim Hall/Bill Frisell
'Kinsmen', Rudresh Mahanthappa
'Rabo de Nube', Charles Lloyd
'Tragicomic', Vijay Iyer

Arranger of the Year

Steven Bernstein
Carla Bley
Gil Goldstein
Bill Holman
Jim McNeely
Maria Schneider

MEER NOMINATIES OP PAG. 8

VERVOLG STRAIGHTAHEAD(?)

En toch is het niet alleen de Hudson die de akoestische jazz laat binnenstromen. In de Madeira bijvoorbeeld: de Britse pianist John Taylor, het toffe trio van Bennink, Borstlap en Glerum (BBG); ze gaven een glorieus concert tijdens het afgelopen Meer Jazz Festival in Hoofddorp. Anthony Braxton (is die al legendarisch?) is in de Madeira, alsook Piet Noordijk met naast zich een tweede rietblazer, Alexander Beets. Die durft! De Yenisei biedt de slotdag van North Sea Jazz ook het een en ander via het kwartet van de zeer betrouwbare bassist Scott Colley, hij brengt de Noorse gitarist Lage Lund mee. Die won in 2005 de beroemde Thelonious Monk International Jazz Competition. De in Utrecht geboren zoon van John Clayton, pianist Gerald Clayton, komt met zijn trio; maar ook Jasper Blom is in de Yenisei met zijn kwartet.

Zangeres Roberta Gambarini (midden) en trompettist Roy Hargrove (rechts) tijdens het North Sea Jazz Festival 2007. Op 11 juli aanstaande zingt en scat Gambarini in zaal Amazon bij de bigband van Hargrove. (Foto: Joke Schot)

In de Volga keert een Nederlandse New Yorker, altist Lars Dietrich, terug, zij het tijdelijk. Lars vroeg weer tenorist Samir Zarif. Ook interessant genoeg voor een bezoek aan die rivier. Trombonist Bart Lust met zijn kwintet is daar evenals de jonge trompettist Ambrose Akinmusire. Ambrose won in 2007 die Monk Competitie. En dan te bedenken dat dit nog maar een selectie was van dat akoestische aanbod. Wijzigingen voorbehouden.

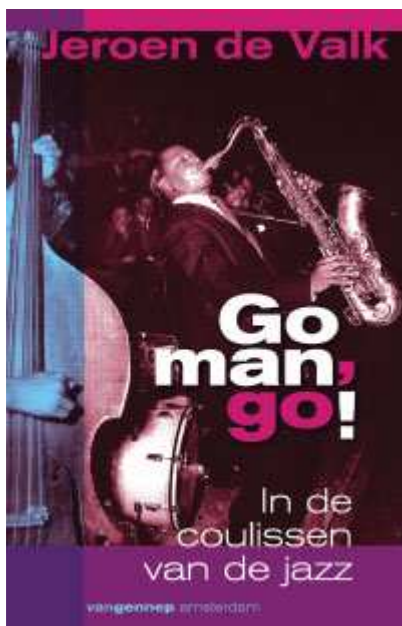
Als nu ook de tv op Nederland 3 daar eens rekening mee wil houden, kunnen ze die keer op keer makkende thuisblijvers in hun hemd zetten. Zo niet, dan biedt Radio 6 wellicht uitkomst met veel reportages uit vooral die Hudson. Vierhonderd jaar geleden waren de Hollanders daar 'aan de overkant' al zo bijdehand. Zij deden er in ieder geval hun voordeel mee.

(<http://www.northseajazz.com>)

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma [Lüdeke Straightahead\(?\)](#). Dat is iedere eerste en derde dinsdag van de maand om 23.00 uur te horen op de ConcertZender en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist': www.concertzender.nl (klik hier).

JAZZ OP PAPIER

MOMENTOPNAMEN GEBOEKSTAAFD

Jeroen de Valk.
Go man, go! :
In de coulissen van de jazz.
 Amsterdam : Van Genneep, 2009.
 174 pag. : ill.
 ISBN 978-90-5515-084-7 pb.
 Prijs 14,95 euro.

"Jeroen de Valk is een kundig journalist en in zijn genre is dit boek geslaagd. Er is een goede balans tussen de eigen tekst en de uitspraken, tussen functionele informatie en de sfeertekening."

"Bij het aanbellen doet niemand open. Ik bel een paar keer, blijf nog even wachten, loop een rondje in de buurt en kom dan terug. [...] opeens zien we in het raam boven de deur het licht een paar keer uit en aan gaan. [...] Opeens zwaait de deur open, zien we de man [sic]. Zijn haar zit in de war."

Wat moet de lezer hiermee? Het is de couleur locale en de aanloop tot een interview, beter: profiel, of zoals ik ook zag: een reportage. Met een beetje goede wil kan hij eruit opmaken dat de persoon misschien onregelmatige diensten draait en daarom een tukje gedaan heeft op een uur dat men geacht wordt wakker te zijn. En dan gaat het hier nog niet eens over de betrokkene, maar over de man die hem onderdak verleent. Het is de journalistieke aanpak zoals er duizenden interviews verlopen. Meestal is er een aanleiding: een opmerkelijke prestatie, een jubileum, een gewonnen prijs, of een aanbod door een publiciteitsmachine, waar dan menig blad grif op ingaat (Diana Krall!). Dat is, zullen we hopen, hier niet het geval geweest, als interviewer Jeroen de Valk ons toevertrouwt: "terwijl ik toch *gewoon publiciteit* [curs. jjm] wil geven aan een paar concerten die hij heeft georganiseerd."

Bedoeld gesprek dateert van 1988 en de man om wie het gaat, trompettist Woody Shaw, is al twintig jaar dood. Over het motief om het zoveel jaar na dato nog in een boek op te nemen:

"Sommige artikelen gun je een langer leven" en: "Uiteindelijk selecteerde ik twintig gesprekken die mij zijn bijgebleven." Ietwat vaag dus en niet vrij van persoonlijke beleving. Enkele cijfers: de interviews zijn gemiddeld 299 : 20 = 15 jaar oud.

Van de geïnterviewden is de oudste van 1912, de jongste van 1962. Daarvan zijn er elf overleden. De overigen zijn gemiddeld 70 jaar. Om de gesprekken enigszins naar het heden over te hevelen heeft de auteur ze overal voorzien van een naschrift; een dubieuze uitspraak heeft hij gecheckt.

Jeroen de Valk is een kundig journalist en in zijn genre is dit boek geslaagd. Er is een goede balans tussen de eigen tekst en de uitspraken, tussen functionele informatie en de sfeertekening. We komen iets te weten over collega's, ook in ongunstige zin – dat zien we niet zo vaak – en over iemands eetgewoonten: Christian McBride heeft net een maaltijd achter de rug, ziet Ray Brown eten en bestelt prompt ook een bord spaghetti. Tommy Flanagan zit een bord met kip en groente te nuttigen met een lepel; met de andere hand bespeelt hij een denkbeeldige piano op de tafelrand. Omtrent de levensomstandigheden van een beginnende Nederlandse bassist in Amerika: tot drie keer krijgt Joris Teepe te horen dat hij, wil hij aan de bak komen, aldoor beschikbaar moet zijn en dat een privé bezoekje aan Europa daar niet bij past. Zijn collega-bassist Andy McKee had het zo krapjes, dat hij al zijn tanden heeft laten trekken in ruil voor een kunstgebit; dat was goedkoper dan de regelmatige gang naar de tandarts. Meer dan eens horen we een bassist klagen over zijn vingers, waarvan in het eerste jaar de vellen erbij hangen. We leren de verschillende karakters kennen: Michael Brecker kent zijn grenzen, hij weet zich slechts een voetnoot in de jazzgeschiedenis. Dave Brubeck is dat ook, maar denkt daar zelf anders over: "Alle jonge pianisten bewonderen mij, van avantgarde tot mainstream."

NOMINATIES JJA-AWARDS

Female Singer of the Year

Roberta Gambarini
Sheila Jordan
Dianne Reeves
Luciana Souza
Cassandra Wilson

Male Singer of the Year

Andy Bey
John Boutte
Kurt Elling
Giacomo Gates
Mark Murphy

Large Ensemble of the Year

Darcy James Argue's Secret Society
Mingus Big Band
Maria Schneider Orchestra
Charles Tolliver Big Band
Vanguard Jazz Orchestra

Small Ensemble of the Year

The Bad Plus
Charles Lloyd Quartet
Jason Moran Trio/Bandwagon
SF Jazz Collective
Wayne Shorter Quartet

Historical Recording/Reissue

'Live at Café Montmartre 1966, Vol. 2',
Don Cherry
'Piano Starts Here: Live at the Shrine',
Art Tatum
'Road Shows, Vol. 1', Sonny Rollins
'The Anthology', Return to Forever
Washington D.C. 1948', Charlie Parker

Historical Recording Box Set

'The Columbia Studio Trio Sessions',
Denny Zeitlin
'The Complete Arista Recordings'
Anthony Braxton
'Kind of Blue: 50th Anniversary'
Miles Davis
'The Lester Young/Count Basie Sessions
1936-40'
'Originals Volumes 1 and 2',
Albert Mangelsdorff

Trumpeter of the Year

Terence Blanchard
Taylor Ho Bynum
Dave Douglas
Wynton Marsalis
Wadada Leo Smith
Warren Vaché

Trombonist of the Year

Clifton Anderson
Robin Eubanks
Wycliffe Gordon
Roswell Rudd
Steve Turre

MEER NOMINATIES OP PAG. 21

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Ook Illinois Jacquet is niet vrij van eigenwaan: "Alle goede musici gingen erheen om naar mij te luisteren, naar dat ventje uit Texas dat zo fantastisch alt zou spelen." Hij maakt gewag van een jamsession met Nat King Cole, Charlie Christian, Jimmy Blanton en Sid Catlett: "That rhythm section was like heaven." Kan ik me voorstellen, eigenlijk te mooi om waar te zijn.

Ik vond zowaar nog acht plaatsen waar over muziek werd gesproken. Want let wel, we interviewen mensen om de muziek die ze maken en geen balletdansers of treinconducteurs (om over onregelmatige diensten te spreken). De Valk over pianist Jimmy Rowles: "Zijn linkerhand drukte nooit de geijkte akkoorden in en zijn rechterhand trok lijntjes die zelden zo verliepen als je zou verwachten. Hij had een zachte toucher, een voorkeur voor harmonieën die als onbeantwoorde vragen in de lucht bleven hangen [...]." Bassist Ray Brown: "ik stuw, ik suggereer dat het tempo omhoog gaat, hoewel dat natuurlijk niet het geval is. Dat werkt goed, zolang het aansluit bij de timing van de andere musici." Prima, daar lusten we meer van.

Acht van de twintig zijn Nederlanders. Daar ben ik genegen andere maatstaven aan te leggen. Want willen we de jazz in dit land nog eens gedetailleerd in kaart brengen, dan zijn daartoe uitgebreide interviews noodzakelijk die in de richting gaan van 'oral histories.' Helaas zijn we daar in veel gevallen al te laat mee; denk aan de recentelijk overleden Willy Schobben, Matthieu Schwartz en Wim Sanders. In die zin hebben de bijdragen van Jeroen de Valk deels een paar leemtes opgevuld. Neem Johnny Meyer. In de New Grove Dictionary inderdaad niet vertegenwoordigd bij het lijstje accordeonisten, maar – zoals ik al elders opmerkte – wel opgenomen met een apart lemma. De Valk interviewt Meyer in de bovenwoning van Olga, de praatgrage echtgenote van een amateurmuzikant met wie Johnny Meijer geregeld samenwerkt. Johnny wil de interviewer een proeve van zijn kunnen laten horen. Hij kiest zijn versie van 'Crazy Rhythm'. Tegen Olga: "Ol, zet 'ns 'n plaat op. Die met Kreesie Rizzum. Of ken je geen plaat opzetten?" Olga begint een langdurige en moeizame speurtocht: "Oh jee, ze ken de plaat [weer eens] niet vinden." Later: "Ol, dit is helemaal niet Crazy Rhythm" protesteert Meijer. Uit de keuken: "Zeur niet, man, het is 't zesde stuk van deze kant." Na lang wachten schalt het nummer uit de speakers. Dan begint Meijer omslachtig uit te leggen dat hij eigenlijk een andere versie op het oog had. Het nummer 'Crazy Rhythm' dat Olga na veel gehannes laat horen is de versie van 12 juni 1978, voorkomend op de lp 'Medium Dry Dixieland'. Johnny zal, als voorbeeld van zijn kunnen, de versie bedoeld hebben van zomer 1974 op 'In Swinging Amsterdam' op BASF met Evert Overweg en Rob Langereis (Meyer zegt Sjakie Schols). Misschien voor de auteur een weinig representatief interview, maar het mocht hier inderdaad niet ontbreken.

OVERLEDEN

Buddy Montgomery (79), 14 mei 2009

Pianist/vibrafonist Buddy Montgomery is op verschillende platen van broer Wes Montgomery te horen. Ook speelde hij in 1960 korte tijd bij trompettist Miles Davis.

Carmen Leggio (81), 18 april 2009

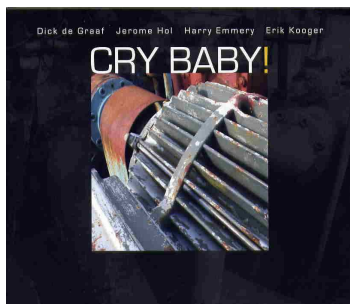
Saxofonist Carmen Leggio speelde onder meer in het orkest van Woody Herman. Daarin duelleerde hij menigmaal op het scherpst van de snede met zijn collega Sal Nistico.

CD-RECENSIES

DICK DE GRAAF CRY BABY!

Soundroots

(<http://www.dickdegraaf.com>)

Dick de Graaf is een muzikant die graag thematisch te werk gaat. Hij bewerkte al eens muziek van Jimi Hendrix en Schubert, en combineerde zijn eigen muziek met tango en Turkse muziek. Momenteel is hij artistiek leider in het Clazz Ensemble waarvan hij ook de initiator is. Maar zijn meest recente project is Cry Baby! Dit kwartet wordt gevormd door Dick de Graaf (s), Jerome Hol (g), Harry Emmery (b) en Erik Kooger (d). De Graaf heeft altijd een mooi, vol geluid, maar klinkt nu ook heel vet met deze band. Ze spelen eigentijdse jazz, die door de bijdragen van de talentvolle Jerome Hol (1981) stevig geënt is op rock, soms zelfs op metal. Hol laat zijn gitaar schreeuwen en blèren, al dan niet vervormd, maar hij weet ook subtiele jazzloopjes te spelen. Hij schreef twee stukken voor het album: het melodieuze en romantische 'Isabel' en het openingsnummer, het heftige 'PH Neutral'. Volgens menige shampoofles is PH-neutral misschien goed voor de huid, maar hier is het vooral goed voor de oren. De sound is allerminst neutraal! Sax en gitaar spelen het thema unisono en dagen elkaar daarna stevig uit. De cd is heel overigens heel close opgenomen. Emmery en Kooger zorgen voor een stabiele achtergrond. Van soleren komt niet zo heel veel, maar beiden zijn krachtig aanwezig. Ook zijn er een paar ballads te horen. Zoals 'Brother Can You Spare A Dime', met wéér een grote rol voor Jerome Hol. Overigens is dit crisisthema van de jaren-dertig nu weer actueel. Dick de Graaf componeerde zelf vijf stukken voor de cd en bedacht een hip concept dat bewezen heeft bij live-optredens goed te werken.

Peter J. Kortzen

HOT CLUB DE FRANK Bella Ciao

Chamsa Records

(<http://www.hotclubdefrank.nl>)

Tekst geplukt van de website: 'Verassende muzak op een cd die zeker hoge ogen gaat gooien'. Afgezien van het tikfoutje (hoe vaak ik verrassend niet als verrassend lees.....) is de combi van de woorden verrassend en muzak een intrigerende. Ik kan de humor van de tekstschrijver van Hot Club de Frank wel waarderen. 'Bella Ciao', de zevende cd van de band van gitarist Frank Meester, is echter alles behalve muzak. En verrassend? Ja en nee.

Ja, want Meester speelt voor het eerst contrabas op een album en heeft het aangedurfd de Siamese tweeling sologitaarslag-gitaar uit elkaar te halen. Harold Berghuis heeft weliswaar de gitaar ter hand genomen en soleert bij tijd en wijle, maar het strakke Reinhardt- en Rosenbergregime is verlaten. Dat heeft de musici – naast Meester en Berghuis zijn dat Jelle van Tongeren op hot viool en Wim Lammen op klarinet en saxofoon – bevrijd. Nee, omdat Meester en de zijnen op aangename manier heel dicht bij hun grote voorbeelden blijven. Ik bedoel, als je je Hot Club noemt, dan moet je niet opeens bop of vrije jazz gaan spelen. Maar helemaal 'gipsy' is het kwartet ook niet. De twaalf stukken op 'Bella Ciao' zijn overbekend, maar zo prettig en smaakvol gearrangeerd dat je met genoegen naar 'Some of These Days' en 'Sweet Georgia Brown' zit te luisteren. Al was het maar omdat Frank zalig laid back zingt. De uitstapjes naar de Balkan en Zuid-Amerika en de ritmische experimenten houden de plaat interessant.

Hans Invernizzi

GORDON GRDINA TRIO
If Accident Will
Plunge Records

GORDON GRDINA'S BOX CUTTER
New Rules for Noise
Spool
<http://www.gordongrdina.com>

Bekijk Gordon Grdina op You Tube:
<http://www.youtube.com/watch?v=fJJIhHPbnI>

SEAN JONES
The Search Within
Mack Avenue
<http://www.seanjonesmusic.com>

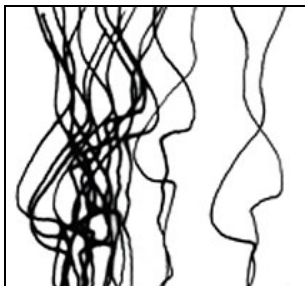

VERVOLG CD-RECENSIES

De jonge Canadese gitarist Gordon Grdina is bezig met het opbouwen van een aardige discografie. Hoogtepunt daarin is een trio-cd voor het Songlines-label met bassist Gary Peacock en drummer Paul Motian. Dan weten we dus meteen dat we niet met een onbetekenend tokkelaartje te maken hebben. 'If Accident Will' is het nieuwste album van zijn vaste trio, met bassist Tommy Babin en drummer Kenton Loewen. Hij maakt er momenteel een bescheiden tournee door Europa mee (en is inmiddels in Zaal 100 in Amsterdam gesignaleerd). Grdina toont zich een eclectisch muzikant, die knetterhard kan scheuren over een stevige groove (zoals in 'The Monk', de opener), waarbij hij associaties met James Blood Ulmer oproept. Maar hij is ook iemand die een mooie melodie niet schuwt. 'Yellow Spot into the Sun' had zo uit de pen van Michael Moore kunnen vloeien. En in 'Cobble Hill/Renunciation' neemt hij de oud (Arabishe luit) ter hand, op een verrassend on-Arabishe manier. Het stuk is melodisch sterk, verstillend, en toch spannend. Ook bassist Babin toont zich hier van zijn melodische kant, met een solo die aan Charlie Hadens beroemde improvisatie in 'Song for Che' doet denken. Ook in het kwartet Box Cutter is er de balans tussen ruig en groovend, en welluidend en melodieus. Naast opnieuw drummer Loewen horen we hier bassist Karlis Silins en klarinettist François Houle. De laatste vormt met de leider het melodisch front, en ze completeren elkaar als Ornette Coleman en Don Cherry. Die invloed horen we het duidelijkst in 'Burning Bright', een folkachtige melodie met een Ornette-inslag. 'New Rules for Noise' bevat een aantal dezelfde stukken als de trio-plaat, en dat is natuurlijk leuk vergelijken. 'Yellow Spot into the Sun' wordt met Houle's bijdrage nog mooier en serene, puur wegzwijmelen. 'W.W.T.W.D.' is een geestig countrystukje dat met de klarinet nog iets Friselliger wordt (met Don Byron!) dan in de trio-versie. In dat geval geef ik de voorkeur aan de kalere versie op 'If Accident Will'. Kortom, beide cd's vullen elkaar goed aan in het geven van een beeld van deze interessante gitarist uit Vancouver.

Herman te Loo

Het mooie trompetgeluid van Sean Jones werd op zijn vorige cd 'Kaleidoscope' voor een groot deel ondergesneeuwd door vocalisten. En dat terwijl hij juist een heel interessante instrumentalist is. Op 'The Search Within' staat gelukkig weer volop hardbop op de lessenaars, voor het grootste deel geschreven door Jones. Het is alweer zijn vijfde album als leider. De band bestaat verder uit Orrin Evans (p) en Fender Rhodes), Brian Hogans (as), Walter Smith (ts), Luques Curtis (b) en Obed Calvaire (dr). Op enkele stukken klinkt ook percussie, een fluit en zang. Juist de drie blazers dragen bij aan een doordachte en hechte sound. Jones geeft zijn maten volledig de ruimte maar laat wel duidelijk horen wie hij is. Hoogtepunt is 'Transitions'. Het stuk schiet uit de startblokken en is echte Amerikaanse up-tempo-hardbop. Knap werk. Daar staat 'Love's Lullaby' tegenover. Langzaam, overdenkend en later ontroerend, bijna schreiend. Hier komt de trompet akelig dicht bij de menselijke stem. Het titelstuk is in drieën geknipt en verdeeld over de cd als het eerste, het zevende en het twaalfde stuk. Het zou beter zijn als deze drie fragmenten één geheel zijn, zonder fade in en -out. Maar op de muziek zelf is niets af te dingen. Top. **Peter J. Korten**

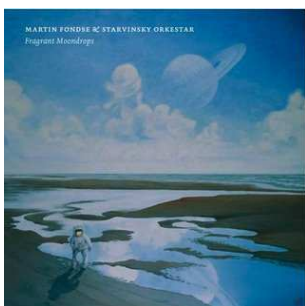
ROGÉRIO BICUDO/SEAN BERGIN**Mixing It****Pingo Records**www.myspace.com/berginandbicudo**VERVOLG CD-RECENSIES**

Toen gitarist Bicudo (afkomstig uit Brazilië) en saxofonist/fluitist Bergin (wiens wieg in Zuid-Afrika stond) hun eerste cd, 'Tale of Three Cities' hadden opgenomen, waren ze nog lang niet klaar. In september vorig jaar doken ze weer de studio in, en het resultaat ligt er nu, in de vorm van een prachtige intieme cd met als titel 'Mixing It'. Akoestische gitaar en saxofoon of penny whistle, compacter kan het bijna niet. Als het tweetal Jobims 'Imagina (Valsa Sentimental)' inzet, lijkt de tenorsaxofoon al bijna te groot voor het liedje. En dat gaat niet over valse sentimenten, maar is een melancholieke Braziliaanse wals, waarbij Bergin niet veel meer doet dan het thema sierlijk omspelen. Meer moet je met zo'n kleinood ook niet doen. De rest van de cd gaat in dezelfde sfeer door, en bewijst hoe dicht de Braziliaanse en Zuid-Afrikaanse muziek bij elkaar liggen. De titel is dus volkomen terecht. Abdullah Ibrahims 'Bombella' is uiteraard Afrikaans, maar wordt door Bicudo's begeleiding net zo goed Braziliaans. En met z'n tweeën omzeilen ze met een grote bocht het cliché van de bossa nova en de nepluchtigheid van de stranden van de Copacabana. Deze muziek gaat heel diep, ook al schreeuwen de heren het geen van beiden van de daken. Ze zingen ook allebei, niet traditioneel 'mooi', en een klein beetje schor, maar recht uit het hart, en raak. Bij Jobims 'Waters of March' hoort nu voor mij definitief de stem van Sean Bergin.

Herman te Loo

Maar liefst twaalf leden heeft het Starvinsky Orkestar. Pianist/componist Martin Fondse is de geestelijke vader van de groep. Hij bracht een gemêleerd gezelschap bij elkaar. Met een stapel bladmuziek onder zijn arm leidde hij de groep naar Osnabrück, waar vorig jaar vijftien composities werden opgenomen. Chris Weeda zorgde voor de techniek en een prima opname is het resultaat.

Fondse laat met 'Fragrant Moondrops' zijn bijzonder creatieve zijde zien. Het is vooral het totaalbeeld dat hem voor ogen stond. Maar het mooie is hij dat totaalbeeld opbouwt uit kleine elementen. Het doet denken aan fractals – wiskundige tekeningen die oneindig verkleinbaar zijn terwijl er steeds details te zien blijven. Muzikaal doet hij dat door de keuze van de instrumenten en het schrijven van stukken speciaal voor die instrumenten. Zoals trompet (Eric Vloeimans), bas (Eric van der Westen), klarinet (Claudio Puntin) en saxofoon, alsook hobo, contrabasklarinet en een strijkkwartet. De vijftien stukken zijn dan ook miniatuurtjes. Ze passen niet alleen bij elkaar, maar ook in elkaar. Van dichtbij én op een afstand bekeken is het een aaneengeregen compositie. Fondse gebruikt klassieke elementen, kamermuziek en kamerjazz en laat toch ook royaal ruimte voor improvisatie. Ieder lid van de groep kan zich profileren volgens zijn eigen karakter en Fondse schreef blijkbaar met de individuele muzikanten in gedachten. Het bijgesloten boekje is keurig verzorgd. De tekst is geschreven door schrijver/dichter Simon Vinkenoog. Verder bevat elke bladzijde een foto per compositie.

Peter J. Korten**MARTIN FONDSE & STARVINSKY ORKESTAR****Fragrant Moondrops****Basta**<http://www.starvinsky.com>**Bekijk het Orkestar op You Tube:**<http://www.youtube.com/watch?v=4njtMATp2bI>

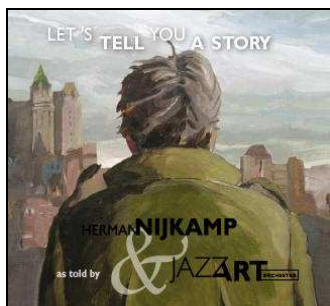
HERMAN NIJKAMP & JAZZART ORCHESTRA

Let's tell you a story

JazzArt Orchestra

(<http://www.hermannijkamp.com>)

(<http://www.jazzart.info>)

Beluister enkele nummers op:

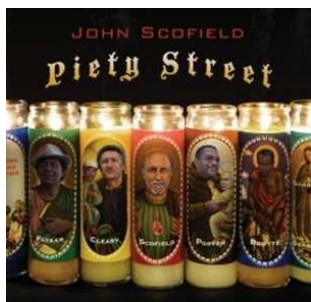
<http://www.jazzart.info>

JOHN SCOFIELD

Piety Street

Emarcy

(<http://www.johnscotland.com>)

Beluister 'Piety Street' op You Tube:

http://www.youtube.com/watch?v=XDWJBLk_8ds

VERVOLG CD-RECENSIES

Op het omslag van de cd zien we een man, van middelbare leeftijd, gehuld in een lange jas met opgestoken kraag, in een winterig herfstachtig decor, kijkend vanaf de oever van de Hudson River naar de hoogbouw van Manhattan. Zijn blik zien we niet waardoor het gissen is naar zijn gedachten. Vermoedelijk bedachtzaam, beschouwend, misschien zoekend. Een sfeer van introspectie waar gedachten, gevoelens en herinneringen het panorama vormen. Is de afbeelding een metafoor? Het kan haast niet anders als we het repertoire van dit album beluisteren. 'New York state of mind' is het centrale thema voor Herman Nijkamp, vocalist en trompettist. Nijkamp heeft aan verschillende cd-producties meegewerkt maar 'Let's tell you a story' is zijn debuut onder eigen naam. Samen met het JazzArt Orchestra, onder leiding van Bert Pfeiffer, vertelt Nijkamp ons de verhalen van heimwee, van geluk en van de stad waarin het zoeken daarnaar tot een boeiend relaas leidt. Sommige geheimen blijven lang bewaard en worden uiteindelijk laat onthuld. 'Let's tell you a story' is zo'n onthulling, van een man die al wat jaren muzikaal aan de weg timmert maar zocht naar het juiste moment om deze verhalen te vertellen. Met dit album bekent Nijkamp ons zijn muzikale passies. Als een ervaren crooner, vergezeld door een puik spelende big band, doet hij zingend en scatend verslag van de fascinerende tocht door New York. Met werk van onder anderen Cole Porter, Billy Strayhorn, Charles Mingus en Rogers & Hart. De leden van het JazzArt Orchestra laten zich van hun beste kant zien. En Nijkamp wentelt zich hoorbaar met genoegen in dit muzikale kwalitatief hoogstaande kader. Een plaat die hopelijk tot veel concerten zal leiden.

Frank Huser

Brandende noevenkaarsen sieren het omslag. Kaarsen in glazen pot met de afbeelding van een heilige. De vrome figuren zijn de leden van de Piety Street Band: John Scofield (gitaar), Jon Cleary (zang, piano en orgel), George Porter jr. (bas), Ricky Fataar (drums) en John Boutté (zang). Scofield was van plan een bluesplaat te maken maar bij nader inzien draaide dat uit op een gospelplaat. Of, zoals Scofield het noemt, jazzrock-gospel of gospeljazz. Hoewel gospelmuziek in het algemeen verwijst naar de christelijke traditie is het in oorsprong ook een muzikale stijl die dicht tegen R&B aanligt. Dat gegeven en New Orleans, als de wieg van de bevindelijke soulmuziek, waar de plaat werd gemaakt en waar Scofield zijn bandleden rekruteerde, bepalen de sfeer op 'Piety Street'. Een plaat die overigens onmiskenbaar de signatuur van John Scofield draagt. Puntige, funky, jazzy en bluesy gitaarlijnen, met dat typerende afgeknepen Sco-geluid. Pregnant en speels. En inderdaad de ambiance van de traditionele gospel met de zangerige vocalen en de slepende ritmiek. Muziek die je ongeacht confessionele denominatie raakt. Of zoals Jon Cleary het uitdrukt: 'You don't have to be a believer to get it'. Met traditionals als 'Motherless Child' en 'Walk with me' en nummers van T.A. Dorsey, Hank Williams en Reverend James Cleveland. En met tamboerijn, achtergrondzangpartijen en handgeklap. Je waant je inderdaad in de zuidelijke staten van de VS. 'Piety Street' is een fijne plaat in het oeuvre van een gitarist die zijn liefde voor muzikale wortels niet onder stoelen of banken steekt.

Frank Huser

WICKED JAZZ SOUNDS BAND**The biggest sin****United Recordings**<http://www.wickedjazzsounds.com>)**Beluister Wicked Jazz Sounds Band op You Tube:**<http://www.youtube.com/watch?v=V8vbOZ8-i3E>**AS IF TRIO****Klinkklaar****Casco Records**<http://www.raoulvanderweide.nl>)**VERVOLG CD-RECENSIES**

In de verzengende hitte van de smederij blaast de balg een constante beat. Vurige tongen kruipen als staccato blaaspartijen omhoog en krullen trots langs de ovenwand naar buiten. In een regen van polyfone vonken spatten gloeiende kolen uit elkaar. Dit is de muzikale smederij van de Wicked Jazz Sounds Band. Het laboratorium waar een elfkoppige smid in verhitte vuren jazz en dance als edelmetalen laat versmelten tot nieuwe creaties. Wicked Jazz Sounds is te beschouwen als een werkplaats waar musici, dj's en producers de talenten bundelen en op basis van jazz, funk, latin en soul nieuwe sounds creëren. Reeds zes 'volumes' zijn in het verleden op het imposante Wicked Jazz Sounds aambeeld gesmeed, compilaties van min of meer incidenteel samengesteld materiaal. Nu is er de Wicked Jazz Sounds Band met hun spetterende debuut 'The biggest sin'. Een album dat niet alleen een bijzonder kleurrijk repertoire laat horen (qua stijl verwant aan dat van bands als Earth, Wind and Fire en Gino Vanelli) maar dat vooral ook getuigt van het muzikaal talent van de bandleiden. Zowel wat betreft de sterke composities als het aansprekende samenspel. 'The biggest sin' is een feest waar je naar luistert, met een lach op je gezicht. Het damp van muzikaal optimisme. Mooie harmonieën in de vocalen, sterk groovende ritmesectie, strak spelende blazers, swingende keyboards en funky/rockende gitaarsoli. De Wicked Jazz Sounds Band is een band met een missie: 'Let the music guide your life, come on people make it right, let the music set you free!'. En daarin zijn ze volledig geslaagd. Op zondagavonden in de Sugar Factory aan de Lijnbaansgracht in Amsterdam kun je het zelf horen.

Frank Huser

De naam van dit As If Trio is goed gekozen. Het drietal (pianist Frank van Bommel, bassist Raoul van der Weide en drummer Wim Janssen) kan namelijk heel goed 'doen alsof'. Ze kruipen in de huid van verschillende muziekstijlen - zonder zichzelf overigens te verloochenen. En dit alles volgens het beproefde principe van 'instant composing'. Die term dekt de lading veel beter dan 'vrije improvisatie', want zo klinkt de muziek namelijk nergens. De heren van As If spelen zo gestructureerd, en luisteren zo geconcentreerd naar elkaar, dat de indruk ontstaat dat er vanuit bestaande composities wordt gespeeld. Soms lijkt de muziek te refereren aan moderne gecomponeerde muziek (zoals in 'Backward & Forward', waarin Van der Weide zijn strijktechniek mag etaleren, en Janssen eerder 'slagwerk' dan 'drums' speelt). Er treedt soms verstilling op ('M.F.'), maar ook zijn er dwingende ostinati ('Horsecombing'). Het meest herkenbaar is het trio wanneer het een jazzpianotrio nadoet. Denk daarbij niet aan Bill Evans of Oscar Peterson, maar meer aan eigenzinnigere pianisten als Herbie Nichols, Elmo Hope of Dick Twardzik (de laatste is vooral een grote favoriet van Van Bommel). Zeer fraai is ook 'Intuitionism', een soort homage aan de vrije improvisaties van Tristano c.s. uit de late jaren veertig. Want daar ligt een duidelijke sleutel tot het appreciëren van de muziek van het As If Trio.

Herman te Loo

SCALLYMATIC ORCHESTRA**Annie Get Your Gun****Flyin' High Records**www.scallymaticorchestra.nl**Bekijk Scallymatic Orch. op You Tube:**<http://www.youtube.com/watch?v=qM1zR5IZQM>**JAN SCHRÖDER QUARTET****OneLineDrawing****JazzSick Records**www.myspace.com/janschroeder**Bekijk Jan Schröder op You Tube:**<http://www.youtube.com/watch?v=caHtJi5Omns>**VERVOLG CD-RECENSIES**

Scallies noemen ze zich, de zeven vaste leden van de immer groovende nu-jazzband Scallymatic Orchestra. Het 'dikke vrienden onder elkaar gevoel' komt onder aanvoering van gitarist Mathijs Duringhof uitstekend tot zijn recht op de debuut-cd 'Annie Get Your Gun'. Ondersteund door gastmusici onder wie de intens swingende vocalist Paul van Kessel spelen de Scallies tien hechte, strak gearrangeerde eigen stukken (van Duringhof) en één cover ('Do it again' van Steely Dan). Als extraatje kunnen kopers van de plaat een bonustrack downloaden.

'Annie etc' bevat een spannende mix van latin, soul, funk en jaren zeventig sounds. Vertrouwd klinkend en toch volledig van deze tijd met een zeer complete basis van slagwerk (Salle de Jonge), bas (Hugo den Oudsten) en percussie (Juri Kuefner). Voor de melodische inkleuring zijn Duringhof en toetsenman Joep Beving verantwoordelijk. Carlo Banning en Gerben Klein Willink klinken getweeën op trompet, bugel, saxen en fluit als een volwaardige bigband-sectie.

De Scallies werken sinds 2000 samen. Gepokt en gemazeld zijn ze, dankzij negen jaar podiumervaring. Maar van sleet of routine is geen sprake. Het jonge honden enthousiasme spat van het album af. En het is niet alleen knallen geblazen. Met Van Kessel erbij is er plek voor lekkere liedjes. De cd biedt verder plaats aan subtiele Zuid-Amerikaanse klankpaletten met ingetogen solo's. Deze eersteling is een fraaie staalkaart van het kunnen van Mathijs c.s. Een dansbare plaat die ook kan dienen als geluidsdecor bij een lome zomeravondbarbecue.

Hans Invernizzi

Tot en met titel nummer zes op zijn debuutalbum 'OneLineDrawing' ontpopt de Utrechter Jan Schröder zich als een inventieve, maar traditioneel klinkende jazzgitarist. De jonge muzikant heeft tijdens zijn studie aan het Utrechts Conservatorium aandachtig naar alle groten geluisterd en dat hoor je terug in zijn spel. Maar so what. Schröders sound is aangenaam lichtbruin en rond, zoals het hoort.

In Schröders zesde eigen compositie op rij (nummer twee op de cd is een geslaagde bewerking van Wayne Shorters 'Witch Hunt') klikt de gitarist de effectpedalen aan en klinken hij en zijn groepsleden - drummer Philippe Lemm, toetsenist Paul Maassen en contrabassist Bas Kisjes - plots behoorlijk heftig. Paul gaat lekker tekeer op zijn Hammond. Wat zou de moderne jazz zijn zonder dit wonderorgel.

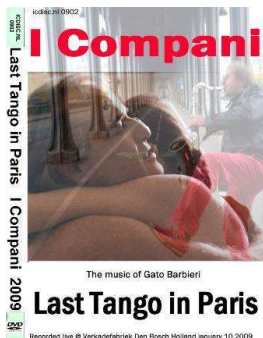
Ook in de rustiger stukken is het Maassen die op orgel, piano en Rhodes mede kleur geeft aan de hersenspansels van Schröder. Bas en slagwerk zijn hoofdzakelijk dienend en dat is prima. Laat de melodiemannen maar het voortouw nemen in dit bandje. Dat levert interessante resultaten op. Schröder waakt voor nieuwlichterij en gefreak, maar is allerminst een kopie van zijn illustere voorgangers.

'OneLineDrawing' laat een eigentijdse groep horen die respectvol omgaat met het aloude jazzidoom. Hoewel dit orkest pas twee jaar bestaat, zit het stevig in elkaar. De inbreng van Maassen is sferisch. Gelukkig smeert hij niet alles dicht. Schröders techniek is onberispelijk en hij speelt geen noot te veel. Op de volgende plaat mag Jan voor de afwisseling wel wat vaker de buizen overbelasten.

Hans Invernizzi

DVD-RECENSIE

I COMPANI
Last Tango in Paris
 ic disc
 (<http://www.icompani.nl>)

Bekijk dit project op You Tube:
<http://www.youtube.com/watch?v=6jnpogYxv04>

Dit project lag eigenlijk zo voor de hand dat het gek is dat saxofonist/bandleider Bo van de Graaf er niet eerder werk van heeft gemaakt. Hij houdt van visuele projecten, en tenorsaxofonist Gato Barbieri, de man die de muziek voor de film 'Last Tango in Paris' verzorgde, is een favoriet van hem. Van de Graaf zocht Loek Dikker, zelf filmcomponist én jazzpianist, aan voor de arrangementen. VJ Martijn Grootendorst, een regelmatige partner van I Compagni, stoeide met de filmbeelden van Bertolucci. En dan was er natuurlijk nog het uitgebalanceerde ensemble: trompet (Jeroen Doomernik), drie strijkers (Tessa Zoutendijk, Rik Sturtewagen en Saartje van Camp, bandoneon (Michel Mulder), een ritmesectie (Christoph McCarty, Marko Bonarius en Yonga Sun) en de tenorsaxofoon van de leider zelf. Het resultaat mag er zijn. De heerlijke melodieën van Barbieri krijgen volop de ruimte, en de bronstige, vocale toon van Van de Graaf past mooi naast de gepolijste klank van Doomerniks trompet. Ook is er ruimte voor improvisatie, en zijn er nog wat extra stukjes, geschreven door Dikker en Mulder. Geen nieuw werk van Van de Graaf, ditmaal. De dvd bevat een live-registratie van het project (in de Verkadezaal in Den Bosch), met één camera geschoten, maar wel doorsneden met de oorspronkelijke filmbeelden, of Grootendorsts manipulaties daarvan. Dat geeft het toch net even iets meer mee, want beeld en muziek versterken elkaar op een schitterende manier.

Herman te Loo

CONCERTTIP

Carmen Gomes. (Foto: Ben Gomes)

Carmen Gomes Inc.
 'Souljazz with a bluesy touch'
 Carmen Gomes en haar band spelen:
 'Forbidden Fruit'
 een ode aan Nina Simone
Datum en plaats:
 Zaterdag 20 juni 2009,
 De Steenuil, Nieuwe Dijk 15 in Balkbrug.
 Aanvang: 21.00 uur.
 Reserveren: <http://www.deetenco.nl>.
 (Frank Huser)

FESTIVALS

DINANT JAZZ NIGHTS
Dinant (Wallonië)
16 tot en met 20 juli 2009
 (<http://www.dinantjazznights.org>)

Met onder anderen: Michel Jonasz, Joe Lovano, Richard Galliano, Richard Bona, Clarence Penn en Toots Thielemans.

Het Dinant Jazz Nights festival kiest elk jaar een 'peter'. Dit jaar, bij de twaalfde editie, is Toots Thielemans de peetvader van het festival. Eerder kregen onder anderen David Linx, Manfred Eicher, Philip Catherine en Paolo Fresu deze rol toebedeeld.

ZOMER JAZZ FIETSTOUR
Reitdiepdal, Groningen
28 en 29 augustus 2009
 (<http://www.zjft.nl>)

Met onder anderen: Maurice Horsthuis, Aki Takase, John Hollenbeck Claudia Quintet, Ernst Glerum Trio, Ab Baars, The Black Napkins. Joris Roelofs Trio en Tineke Postma.

CHAZZ
De Ronde Venen
13 juni 2009
 (<http://www.chazz.nl>)

Met onder anderen: Simone Honijk and Company, Colette Wickhagen, Ellen Helmus, Dim Kesber en The Basily Boys.

CONCERTVERSLAGEN

THE HAGUE JAZZ

Datum en plaats:

22, 23 mei 2009,
World Forum,
Den Haag.

Hank Jones en het Metropole orkest.
(Foto: Joke Schot)

Jasper van 't Hoff. (Foto: Joke Schot)

BLIJVEN DE SPONSORS IN 2010?

Nadat meerdere pogingen de bejaarde meesterpianist **Hank Jones** (31 juli 1918) naar Nederland te halen waren gestrand, was ie er dan toch op de eerste dag van The Hague Jazz. Maar helaas, het concert met het Metropole Orkest onder leiding van Jim McNeely daar in de Chez Ella viel tegen. Jones was door McNeely nog trots aangekondigd als 'The Dean of Jazz Piano', het mocht niet baten. Het was deels te wijten aan de zaalversterking, de compacte structuren van de New Yorkse arrangeur Richard Sussman, en wellicht een gebrek aan repetitie-uren. Een solo- of trio-optreden had zeker meer recht gedaan aan het immense talent van Hank Jones.

Peter Beets. (Foto: Tom Beetz)

Een andere 'Dean', de Nederlandse pianist **Jasper van 't Hof**, opende in Louis' Basement, de mij destijds welbekende Jan Steen Zaal. Van 't Hof had voor zijn The Hague Festival Band repertoire geschreven dat de uiterste concentratie vergde. De blazers: John Ruocco, Ack van Rooyen en Ilja Reijngoud moesten inderdaad alle zeilen bijzetten. Dus, voor de nodige ontspanning door naar Glenn's Blue Note waar pianist **Peter Beets** een puik latinsextet leidde. Felle uitschieters van vooral trompettist Rik Mol maakten dit optreden tot een waar genoegen met stukken als 'Manteca' en 'Tin Tin Deo', van respectievelijk Gil Fuller/Dizzy Gillespie en Chano Pozo. Uitgelezen festivaljazz met veel invloeden van Dizzy Gillespie.

'Birks' kwam postuum natuurlijk behoorlijk aan zijn trekken bij de **Dizzy Gillespie All Stars**. En ook daar een vrolijk knetterende trompettist in de persoon van Greg Gisbert. Hij maakte in het verleden cd's voor Criss Cross Jazz. En ook pianist Cyrus Chestnut was goed voor veel applaus. De andere blazers in dat sextet waren tenorist James Moody en trombonist/arrangeur **Slide Hampton**. Slide, onlangs getroffen door een beroerte, was kort van stof, Moody daarentegen was ruim een uur prominent aanwezig met soms ophitsend gehonk en uiteraard een vocale bijdrage: 'Benny's from Heaven'. Ooit vroeg ik in het Bel Air Hotel aan Norman Granz of hij Moody nog eens aan zijn Pablolabel zou koppelen. Granz antwoordde afwijzend met: 'Moody wants to sing!'

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Joe Lovano. (Foto: Joke Schot)

Slide Hampton. (Foto: Joke Schot)

Farbrizzio Bosso. (Foto: Rosaria Macri)

George Duke. (Foto: Tom Beetz)

Belangrijke troefkaart tijdens de tweede avond was het voortvarende **Rosenberg Trio**. Voor de afwisseling, neem ik aan, had zich **Rita Reys** bij het trio gevoegd. Een deceptie van niet geringe omvang vanwege intonatieproblemen. De vraag is wie er het eerst zal aftreden: Beatrix of Rita. De programmering leek nu ook wat commerciëler van aard. Waarschijnlijk was dat zo in elkaar gezet om de sponsors en veel bijbehorend kantoorpersoneel te behagen, want die moeten volgend jaar wel terug komen om de zaak overeind te houden. Uitgebreide programmeringen van festivals in binnen- en buitenland zijn vrijwel overal nog geënt op tijden dat alles mogelijk was.

The Hague Jazz had ruim twintigduizend bezoekers, van wie er naar verluidt vierduizend binnentraden zonder de knip te hoeven trekken. Of dat ook in 2010 weer het geval zal zijn, ligt zeker ook aan de economische ontwikkelingen. **Jaap Lüdeke**

CONCERT BIG BAND**Dirigent: Justin DiCioccio****Gastsolist:**

Ruud Breuls (tp).

Datum en plaats:28 mei 2009,
Conservatorium van Amsterdam,
Amsterdam.**VERVOLG CONCERTVERSLAGEN**

Is het mogelijk om jazz als klassieke muziek te benaderen en mijlpalen uit de jazzgeschiedenis te laten herleven door ze exact na te spelen? Die vraag kwam bij me op toen ik 28 mei zat te luisteren naar een integrale uitvoering van George Gershwin's 'Porgy and Bess' in de overbekende arrangementen van Gil Evans. Samen met trompettist Miles Davis zette Evans ze in de zomer van 1958 op de plaat voor Columbia Records. Ruim vijftig jaar na dato weerklonken ze in de overvolle Blue Note-zaal van het Conservatorium van Amsterdam. Onder leiding van Justin DiCioccio speelden de studenten van de Concert Big Band deze mijlpaal uit het jazzrepertoire getrouw na. Trompettist Ruud Breuls vervulde daarbij de rol van Miles Davis. Volgens het conservatorium was het de eerste keer dat het stuk in zijn geheel op de originele wijze werd uitgevoerd in Nederland.

Het opnieuw creëren van klassiek jazzmateriaal is iets van pakweg de laatste vijftig jaar. In de VS doet onder meer het Jazz at Lincoln Center Orchestra onder leiding van Wynton Marsalis er goede zaken mee. In Nederland is het Dutch Jazz Orchestra een bekende 'reproducent'. Ook zij deden al eens iets met de muziek van Gil Evans. De meningen over het naspelen van jazzklassiekers zijn verdeeld. De voorstanders vinden het geweldig om de historische stukken eens in het echt te horen. De tegenstanders menen dat het resultaat vaak een slap aftrek is, met name omdat de improvisaties meestal niet het originele niveau benaderen. Voor beide opvattingen is iets te zeggen. Als ik na afloop van de Amsterdamse 'Porgy and Bess' partij had moeten kiezen, zou ik mij echter onmiddellijk aan de zijde van de voorstanders hebben geschaard. Het was fascinerend om de muziek van de klassieke Miles Davis-plaat eens in het echt te horen. Zeker omdat de bezetting die Gil Evans koos, met onder meer Franse hoorns, een tuba, een basfluit, een altsax en een bastrombone, verre van alledaags is. De klankkleur van zo'n bezetting hoor je eigenlijk zelden of nooit. De overbekende kopersound leverde mij bij tijd en wijle kippenvel op.

De Concert Big Band, bestaande uit twee vrouwen en zeventien mannen, speelde met verve en liet nauwelijks steken vallen. De arrangementen klonken daarom als een klok. En inderdaad tegenstanders, er is maar één Miles Davis. Maar Ruud Breuls is natuurlijk ook niet de eerste de beste. Ik heb de plaat van 'Porgy and Bess' veelvuldig gedraaid en had de indruk dat Breuls zich aan de hand van een partituur goed aan de noten hield die Davis daarop speelt. Ook wist hij de sfeer van de plaat te benaderen. Ik vond het in ieder geval allemaal prachtig. En niet alleen ik, ook de zaal was enthousiast na afloop. Luid applaus, toejuichingen en gefluit vielen trompettist, dirigent en orkest ten deel. Met een reprise van 'Summertime' namen zij afscheid. Ruud Breuls en de Concert Big Band voeren 'Porgy and Bess' op 12 juli tijdens het North Sea Jazz Festival 2009 nog een keer in zijn geheel uit. **Hans van Eeden**

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld YouTube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie 9.0.1. moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

LED BIB

Bezetting:

Pete Grogan (as),
Chris Williams (as),
Toby McLaren (keyb),
Liran Donin (b, bg),
Mark Holub (dr).

Datum en plaats:

23 mei 2009,
Bimhuis,
Amsterdam.

Jazzrockgroepen uit Engeland zijn toch altijd een beetje anders dan anders. In de jaren zeventig zat er altijd een flinke scheut freejazz bij (Nucleus, Soft Machine), en in de jaren tachtig een aardige dosis punk (Xero Slingsby & the Works, Pinski Zoo). De jongste generatie Britse bands combineert deze invloeden tot een bruisend nieuw geheel en het kwintet Led Bib is er een mooi voorbeeld. De Londense groep, onder leiding van de Amerikaanse drummer Mark Holub (die ook de meeste stukken schrijft), kent een front met twee altsaxofonisten, en dat is gewaagd, want een zekere eenvormigheid ligt op de loer. Pete Grogan en Chris Williams verschillen echter genoeg van elkaar om het interessant te houden. Grogan is de bedachtzamere van de twee.

De mannen van Led Bib. (Foto: Persfoto)

Hij zoekt het vooral in lyriek en een mooie klank. Williams is wat explosiever, en hoewel hij ook z'n ei kwijt kan in fraaie melodien, kan hij à la John Zorn een flinke scheur opentrekken. Toetsenist Toby McLaren zit af en toe achter de vleugel, maar bivakkeert het liefst achter de Fender, waar hij een flinke batterij effectapparatuur op heeft opgestapeld. Zijn kracht zit hem in boeiend klankonderzoek, en niet in vingervlugheid. Met de gitaarpedalen die hij bedient, kleurt hij z'n geluid lekker analoog, vuig en smerig. Dat geluidsbeeld geldt voor de hele groep, die rauwheid en gruisigheid afwisselt met bloedmooie melodien, en strakke grooves met open improvisaties. Holub en bassist Liran Donin zorgen daarbij voor een solide basis, waarin jazz-, rock en funkbeats evengoed voorbij komen als het geroffel van een Schotse 'marching band'. Na twee cd's op moeilijk verkrijgbare labels te hebben gemaakt, is Led Bib nu onder dak bij het Amerikaanse Cuneiform. 'Sensible Shoes' is daarom een album om naar uit te kijken.

Herman te Loo

Bekijk Led Bib op You Tube:

<http://www.youtube.com/watch?v=vFTFIWmVDsM>

Iedere vrijdagavond van 22:00-24:00 uur:
jazz@vpro op Radio 6.
Te beluisteren via de kabel, digitale radio, satelliet
én internet:
zowel live-streaming als achteraf on demand:
www.vpro.nl/jazz

FESTIVALS

Het Bert Joris Quartet speelt zondag 16 augustus op Jazz Middelheim. (Foto: Jacky Lepage)

JAZZ MIDDELHEIM

**Park den Brandt, Antwerpen
13 tot en met 16 augustus**

(<http://www.jazzmiddelheim.be>)

Met onder anderen: Octurn, Flat Earth Society, Bert Joris Quartet, Erik Vermeulen, Dee Dee Bridgewater, Chet Mood (Enrico Rava, Philip Catherine, Aldo Romano, Riccardo del Fra), Toots Thielemans met het Danilo Perez Trio, Jason Moran, David Murray en Charlie Haden/Kenny Barron.

Jazz Middelheim wordt mede georganiseerd door de Vlaamse omroep. Radiozender Klara is daarom elke festivaldag vanaf 18.00 uur te gast en zal alle concerten rechtstreeks uitzenden.

GRADUATION JAZZ FESTIVAL

**Conservatorium van Amsterdam
22 en 23 juni**

(<http://www.conservatoriumvanamsterdam.nl>)

Met: Jamal Jones, Jonathan Ihlenfeld, Peter Nitsch, Yotam Tal, Folkert Oosterbeek, Ji Hyun Cho, Tony Roe, Alex Simu, Rui Ramos Perrera, Felix Schlarmann, Jos van den Heuvel, Raya Hadzhieva, Julia Oschewsky en de Concert Big Band onder leiding van Erik van Lier.

Met een optreden tijdens het jaarlijkse Graduation Jazz Festival sluiten studenten van de masteropleiding van het Conservatorium van Amsterdam hun opleiding af. De toegang is gratis.

OP TOURNEE MET...

HET EUROPEAN JAZZ ORCHESTRA (DEEL 1)

Het European Jazz Orchestra, een orkest van jonge musici onder leiding van Peter Herbolzheimer, toerde vanaf 18 april drie weken door Europa. Als enige Nederlander maakte zangeres Maaïke den Dunnen deel uit van een gezelschap van 22 mensen uit verschillende landen. "Het was super. Echt geweldig!" In deze bijdrage doet zij een eerste verslag van haar reis. Een tweede en derde verslag volgen in JazzFlits 120 en 121.

Eindelijk is het dan zover: het is zaterdagochtend 18 april, over enkele uren vertrekt mijn vliegtuig naar Denemarken. Daar zal ik mijn medemuzikanten ontmoeten van het European Jazz Orchestra (EJO). Ik ken nog niemand, dus ben erg benieuwd. Ze komen uit alle windstreken: elk Europees land heeft één deelnemer afgevaardigd. Met dit multinationale gezelschap gaan we drie weken op tournee door Oost-Europa, onder leiding van de bekende Roemeens/Duitse dirigent Peter Herbolzheimer. Dat moet wel een geweldige belevenis worden! Ik smeer snel een broodje voor onderweg en nog één keer ga ik na of ik alles bij me heb: paspoort, concertkleding, tickets.... Ja, de belangrijkste dingen heb ik in ieder geval. Opgewekt en een beetje gespannen vertrek ik naar het vliegveld.

Het EJO 2009 met in het blauw leider Peter Herbolzheimer en links naast hem zangeres Maaïke den Dunnen. (Foto: Nils Lund)

In Denemarken komt zo ongeveer elke twintig minuten een nieuw vliegtuig aan met een nieuw EJO-lid. Zo wordt de groep steeds groter. Mijn eerste indruk is: wat een gezellige mensen allemaal! Misschien omdat we met zijn allen iets gemeen hebben...? Het feit dat niemand elkaar nog kent, iedereen tussen de 15 en 30 jaar is en iedereen dezelfde tournee tegemoet gaat, schept al meteen een band. Dat iedereen qua cultuur en dus ook qua benadering van de jazzmuziek een verschillende achtergrond heeft, maakt het des te interessanter!

Na het eerste diner in onze herberg in Brande, waar we vier dagen zullen blijven om te repeteren, gaan we meteen van start: nog nauwelijks zijn we uit het vliegtuig of het eerste stuk wordt al gerepeteerd. Ook met Peter Herbolzheimer maken we nu kennis. Vervolgens krijgen we het repetitieschema dat dagen telt van 9.00 tot 22.00 uur.

In de avonden na de lange repetitiedagen kunnen sommigen (onder wie ik) het niet laten om toch nog een beetje te jammen samen, om elkaar ook muzikaal steeds beter te leren kennen.

NOMINATIES JJA-AWARDS

Tenor Saxophonist of the Year

Harry Allen
Joe Lovano
Joshua Redman
Sonny Rollins
Wayne Shorter

Alto Saxophonist of the Year

Dave Binney
Ornette Coleman
Lee Konitz
Rudresh Mahanthappa
Phil Woods

Soprano Saxophonist of the Year

Jane Ira Bloom
Jane Bunnett
Dave Liebman
Branford Marsalis
Evan Parker
Wayne Shorter

Guitarist of the Year

John Abercrombie
Peter Bernstein
Gene Bertoncini
Bill Frisell
Jim Hall
Mary Halvorson
Russell Malone

Pianist of the Year

Kenny Barron
Ahmad Jamal
Keith Jarrett
Hank Jones
Myra Melford
Jason Moran
Matthew Shipp
Cecil Taylor
McCoy Tyner

Bassist of the Year

Ron Carter
Charlie Haden
Dave Holland
Christian McBride
William Parker
John Patitucci
Rufus Reid

Electric Bassist of the Year

Richard Bona
Stanley Clarke
Charnett Moffett
Steve Swallow
Victor Wooten

Drummer of the Year

Brian Blade
Jack DeJohnette
Roy Haynes
Paul Motian
Jeff 'Tain' Watts
Matt Wilson

VERVOLG OP TOURNEE MET...

Oefenen, oefenen, oefenen. (Foto: EJO)

Het barst meteen los en het wordt me al snel duidelijk wat een voorrecht het is om met dit orkest op tournee te gaan. Allemaal jazzgiganten bij elkaar, sommigen nog student en anderen al beroepsmusicus. Maar het niveau is hoe dan ook hoog. Ik ben onder de indruk!

De auteur komt bij na de try-out. (Foto: EJO)

De repetitieperiode wordt op de vierde dag afgesloten met een try-out voor publiek. Niet iedereen is van tevoren overal even zeker over, maar tijdens het concert valt alles op zijn plaats en blijkt dat het EJO in vier dagen tot een hecht team gesmeed is. De stemming hierna is uitgelaten. Hoewel we dit allemaal graag meteen zouden vier, maken we nu ook kennis met de 'after-concert-procedure' die ons drie weken lang zal achtervolgen: podium afbouwen, aanhanger inladen, cd's verkopen, snel omkleden, de bus in. Alleen het laatste hoeft nu nog niet, omdat we vanavond in de repetitiebasis overnachten. Daar maakt iedereen nog even goed gebruik van: rustig lopen we naar de herberg waar er allerlei lekkere hapjes en drankjes op ons wachten. Het wordt een lange en gezellige avond die halverwege de nacht eindigt in de kelder, waar iedereen zich nog even muzikaal (?) uitleeft op bierflesjes, glazen, lepeltjes en allerlei andere geïmproviseerde instrumenten. Nadat we de volgende dag even kunnen uitslapen, vertrekken we naar ons eerste officiële optreden in Fermaten (Denemarken) en dan naar Szczecin (Polen).

Maaïke den Dunnen

(www.myspace.com/maikedendunnen)/(www.swinging-europe.dk)

**SAXOFONISTE TINEKE POSTMA:
'IK VAL OP TUSSEN DE JAZZKERELS
EN DAT GEBRUIK IK.'**

Tineke Postma. (Foto: Henk de Boer)

"Ik val gewoon op tussen de jazzkerels en dat gebruik ik. Dus trek ik iets leuks aan en probeer ik nog wat leuks te zeggen. Maar kom niet met beroerd spel aan, dan is het snel afgelopen. (--) Als vrouw in de jazz is het nu eenmaal harder knokken om het respect van je bandleden te verdienen, (--) als we spelen ben ik me niet van sekses bewust."

Bron: NRC Next, 22 mei 2009

COLOFON:

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Hans Invernizzi,

• Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:**

JazzFlits Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot.

Bijdragen: **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS**-logo is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

ACHTERGROND

**'MAAK DE JAZZ VROUWVRIENDELIJKER EN
VERDUBBEL ZO HET JAZZPUBLIEK'**

De jazzwereld moet veel vrouwvriendelijker worden. Dat stelt jazzjournalist Howard Mandel medio mei in een bijdrage op de website Artsjournal.com. Naar zijn idee worden vrouwen in de jazz genegeerd en onbewust zelfs mischien wel uitgesloten. Hij roept de jazzwereld op om daar snel verandering in te brengen.

In de begintijd was jazz 'down 'n' dirty, rough 'n' ready' en daarom geen vrouwenaangelegenheid. Dat veranderde in het Swingtijdperk. Tenminste, in het publiek. Op de bühne waren vrouwen nog steeds meer uitzondering dan regel. Die uitzondering was dan meestal de zangeres van het orkest.

Met de komst van de bebop en de cool verloor de jazz zijn positie als de populaire muziek van het moment weer en werd de jazzwereld andermaal het domein van mannen. Tot ongenoegen van Mandel. Hij stelt met spijt vast dat niemand in de jazzwereld een uitnodigend gebaar naar vrouwen maakt. En dat is al veltientallen jaren zo, meent hij. Waarom richten jazzclubs en platenmaatschappijen zich in hun marketing toch niet op vrouwen? Kijken uitbaters van jazzclubs wel eens met een vrouwelijk oog naar de inrichting van hun zaak? Weten ze eigenlijk wel in wat voor omgeving het voor vrouwen prettig toeven is? En dan te bedenken dat bijvoorbeeld de Village Vanguard een vrouwelijke eigenaar heeft, constateert Howard Mandel. Maar ook in de media wordt geen enkele poging gedaan om vrouwen voor jazz te interesseren, zo stelt hij vast. "I don't know anything about that so I can't ask about it", krijgt hij vaak van vrouwen te horen als het over jazz gaat. Worden ze wat op weg geholpen, dan raken ze niet zelden geïnteresseerd, is zijn ervaring.

Vrouwen moeten dus een hoge drempel over om de jazzwereld te betreden. Twee ontwikkelingen geven Mandel echter hoop voor de toekomst: een groeiend aantal vrouwelijke jazzstudenten op Amerikaanse scholen en een groeiend aantal vrouwelijke jazzmusici. Steeds meer musicerende meisjes komen op school in aanraking met jazz, zegt Mandel. Worden ze geen jazzmusicus, dan zijn ze mogelijk wel toekomstig jazzpubliek. En hoewel nog steeds een minderheid, zijn er tegenwoordig tal van prominente vrouwelijke jazzmusici. En niet alleen zangeressen en pianistes. Musici als de saxofonistes Tineke Postma, Candy Dulfer en Jane Ira Bloom, bassiste Esperanza Spalding, de drummers Cindy Blackman en Terri Lynne Carrington, en de pianistes Geri Allen, Myra Melford en Renee Rosnes. Mandel vindt dat het jazzpubliek moet verdubbelen. Neem vrouwen serieus, zo drukt hij de jazzwereld op het hart. Behandel ze als welkomme gasten in schone en betaalbare clubs. "Men, let's make it happen - bring women with you to hear music, talk to them about what they thought of it afterwards and engage with what they're saying. We'll all be richer for the dialog being broadened. Really - won't jazz make us happier together?", aldus Howard Mandel in het slotakkoord van zijn stuk.

Hans van Eeden